

ἀποτελεῖ συνεχῆς ψεῦδος, δύναται δὲ νὰ εἶνε προοίμιον τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

11

Τὰ ἀμαρτήματα τῆς ματαιότητος τὰ γινόμενα διὰ τοῦ ἐνδύματος εἶνε ὅμοια πρὸς τὴν πλαστογράφησιν τῆς ὑπογραφῆς.

12

Ὁ κυνισμὸς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν εἶνε ἰδιοτροπία καὶ ἀκαθαροσία, δύναται δὲ νὰ εἶνε ἀρχὴ παραφροσύνης.

13

Τὸ μιμῆσθαι τὰς ἰδιοτροπίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς μεγάλους, ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ ἀσφαλῶς γελοίους.

14

Τὸ νὰ εἴμεθα δοῦλοι τοῦ συρμοῦ εἶνε αὐταρέσκεια, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ περιφρονῶμεν αὐτὸν παρὰ πολὺ εἶνε ἰδιοτροπία.

15

Ἡ μεγαλειτέρα ἀπλότης εἰς τὴν ἐνδυμασίαν συμβιβάζεται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν ὑγιεινὴν καὶ μὲ τὴν φιλοκαλίαν.

16

Ὁ συρμὸς εἶνε ἴσος πρὸς ὅλους, ἀλλ' ὁ σοφὸς προσαρμύζει αὐτὸν εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, εἰς τὰς ἕξεις του, εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, εἰς τὴν ἡλικίαν του, κτλ.

17

Πρέπει ἢ μὲν γυνὴ νὰ κοσμηθῆται, ὁ δὲ ἀνὴρ νὰ ἐνδύεται.

18

Πᾶς συρμὸς περισφίγγων, στενοχωρῶν, ἀφαιρῶν τὴν εὐκινήσιαν, ἀφαιρεῖ ὑγίαν καὶ ἐργασίαν.

19

Προτιμότερον εἶνε νὰ ἰδρῶνωμεν παρὰ νὰ τρέμωμεν ἀπὸ τὸ ψῦχος.

20

Προτιμότερον εἶνε νὰ φέρετε καὶ τὸ θέρος τὰ χειμερινὰ ἐνδύματα, παρὰ νὰ πράξετε τὸ ἐναντίον.

21

Εἰς τὰ πρῶτα ψύχῃ ἀντιτάσσετε ὅλην τὴν θερμότητα τῶν ἐνδυμάτων, καὶ εἰς τὰ πρῶτα θάλαπῃ περιμένετε μεγαλιέτερα θάλαπῃ διὰ νὰ ἐλαφρωθῆτε.

22

Μάλλινον καὶ λευκὸν ὕφασμα εἶνε λέξεις περιέχουσαι πλέον ἢ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἐνδύματος.

23

Μὴ ποιῶ χρῆσιν ὕφασματος ὁμοίου πρὸς θώρακα, οὔτε δεσμοῦ ὁμοίου πρὸς ἄλυσον.

24

Ἐνδύεσθε διὰ νὰ εἴσθε κομψοί, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ ν' ἀπατᾶτε τὸν πλησίον.

25

Εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τὸ ἐπίπλαστον μένει πάντοτε παράχαρδον.

26

Τὰ ψεῦδη τὰ διὰ τῆς ἐνδυμασίας γινόμενα προκαλοῦσι πάντοτε τὴν μεταμέλειαν καὶ τὴν ἀποστροφήν.

27

Κάλλιον προφυλασσόμεθα ἀπὸ τὸ ψῦχος διὰ πολλῶν ἐλαφρῶν ἐνδυμάτων, παρὰ δι' ἐνὸς μόνου ἐνδύματος βαρέος.

28

Τὰ ἐνδύματα, ἰδίως τὸ θέρος, πρέπει συχνὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸν ἥλιον, διότι ἔχουσι ἀνάγκην ν' ἀερίζωνται ὡς τὰ δωματῖα καὶ τὰ σώματά μας.

29

Τὸ ἐνδυμα τὸ ὅποσον ἐμποδίζει ἢ καθιστᾷ δύσκολον μίαν μόνην ἐκ τῶν κινήσεών μας εἶνε ἐνδυμα κακόν.

30

Τὸν βράπτῃν ὅπως καὶ τὸν ἰατρὸν πρέπει ν' ἀλλᾶσσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν σπανιώτερον.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Τᾶστρα ἐσῶσθηκαν ἢ ἡμέρα
Γλυκοφέγγει ἴτροπαλή,
Καὶ ᾿ς τὸν ᾿ξάστερον ἀέρα
Κελαδοῦν κορυδαλοί.

Γύρω ᾿ς τᾶνθη τὰ περίσσια
Τῆς λευκῆς ἀγραμπελιάς
Φτερουγίζουν τὰ μελίσσια
Μὲ τὴν ἔννοια τῆς δουλειᾶς.

᾿Σὲ χωράφια ἀνθοστρωμένα
Καὶ γεμᾶτα χλωρασιά
Χίλι' ἀρνάκια σκορπισμένα
Βόσκουν χόρτο καὶ δροσιά.

Κι' ἀνασαινοῦνε τὰ δάση
Μέσ' ᾿ς τὴν διάπλατῃ γιορτῇ
Ποῦ γιορτάζει ὄλ' ἢ πλάσι
᾿Ανθισμένη, φτερωτή...

᾿Ξύπνα, κόρη κοιμισμένη,
Κ' ἔλα ναῦρης τὴν χαρὰ
᾿Σὲ κοιλάδα στολισμένη
Μ' ἀργυρόχρυσά νερά.

Ὅπου κρίνοι βασιλεύουν
Κ' ἡ βιολέττα κρυφανθεῖ
Καὶ τὰ στάχια ἀργοσαλεύουν,
Ἐλα κόρη μου ξανθή!

Ἐλα, τῶν πουλιῶν ν' ἀκούσης
Τῆ γλυκόφωνη λαλιά,
Ἐλα, μὲ δροσιαῖς νὰ λούσης
Τὰ σγουρά σου τὰ μαλλιά.

Κι' ὅπου ὀλόρθη μεγαλώνει
Κάποια λευκά ἐρημικῆ
Ἐλα νὰ καθήσης μόνη
Εἰς τὸν ἴσκιό της ἐκεῖ.

Κι' ἄμ' ἀρχίσῃ ἀνάρθῃ ἀνάρθῃ
Τάγεράκι νὰ φυσᾷ
Ἐς τάσημένια της κλωνάρια,
Ἐς τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσαῖα,

Μέσ' ἄς τὴν ἐρημιὰ ἐκεῖ πέρα,
Μέσ' ἄς τὴν ἀνθισμένη γῆ,
Μὲ τὴν ἔμμορφη τὴ ἴμερα,
Μὲ τὴν πρόσχαρην αὐγῆ,

Τόλομύριστο τάγερι
Ἀπ' τὰ βάθη τούρανοῦ
Τὴν ἀγάπη μου ἄς φέρῃ
Ἐς τὴν καρδιά σου καὶ ἄς τὸν νοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ γάλα ὀρνίθων τῆς ἀρχαίας παροιμίας, τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τῆς δημόδου ἀπεδείχθη ἐσχάτως, ὅτι δὲν εἶναι τι ἀνύπαρκτον ἢ δυσεύρετον. Οἱ φυσιοδίφαι γινώσκουσιν, ὅτι αἱ περιστερὰί τρέφουσι τὰ νεόττια των κατὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐκκολάφως αὐτῶν δεκαπενθήμερον διὰ τρόπον εἰς ἄκρον περιέργου. Δηλονότι ἐκκρίνουσιν ὑγρὸν τι λιπαρὸν καὶ γαλακτώδες, ὅπερ ὁ νεοσσὸς θηλάζει ἐμβάλλον τὸ ράμφος του εἰς τὸ ράμφος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ὁ κ. Σάλ ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ ἐκκρίνον τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο ὄργανον εἶναι ἐπιθήλιον καὶ οὐδὲν ἄλλο· προέρχεται δ' ἐκκρίσις ἐξ ὑπερτροφίας τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων.

Κατὰ τινὰ ἀπογραφικὴν σημειώσιν ἐν Γαλλίᾳ γίνεται ἀναλόγως ἢ μερίστη κατανάλωσις φωσφορικῶν πυρείων. Εἰς ἕκαστον Ἀγγλον ἀναλογοῦσι καθ' ἡμέραν 8 φωσφορικά πυρεία, εἰς ἕκαστον Σουηδὸν 9, εἰς ἕκαστον Γερμανὸν 11 καὶ εἰς ἕκαστον Γάλλον 15. Τοῦτο ἀποδίδουσι τινες εἰς μόνην τὴν κακὴν ποιότητα τῶν ὑπὸ τοῦ μονοπωλίου κατασκευαζομένων ἐν Γαλλίᾳ πυρείων.—Ὁ δὲ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν

καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καιομένων καθ' ἑκάστην πυρείων ὑπολογίζεται εἰς δύο δισεκατομύρια.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν μεγάλη γίνεται χρῆσις ἐν Ἀμερικῇ τοῦ ἐκ ξύλων ἐρίου, ἥτοι λεπτοτάτων ξημάτων ξύλου, ἤρχισε δὲ νὰ εἰσάγῃται καὶ εἰς Εὐρώπην ἢ χρῆσις αὐτῶν. Χρησιμοποιοῦνται δὲ ταῦτα ἰδίως εἰς φακελώματα ἐμπορευμάτων (emballages), εἰς γεμίσματα στρωμάτων, εἰς διυλῦσεις, εἰς καθαρισμὸν τῶν μηχανῶν, ἀντὶ ῥακῶν καὶ εἰς ἄλλα παραπλήσια ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ πάντων τῶν ἀχρηστων τεμαχίων ξύλων εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῇ τὸ ξύλινον ἔριον, καὶ αἱ πρὸς τοῦτο μηχαναὶ παράγουσι μεγίστας ποσότητας τοιοῦτου, ἀποβαίνει τὸ εὐωνότατον τῶν γεμισμάτων. Τὸ ἄχυρον καὶ τὸ χόρτον εἰσι συνήθως ὑγρὰ καὶ ἐνίοτε ἔχουσιν ἴνας σκληράς, καθιστώσας αὐτὰ ἀκατάλληλα εἰς φακελώματα. Εἰς πλήρωσιν δὲ στρωμάτων τὸ ξύλινον ἔριον εἶναι ἐλαστικώτερον παντὸς ἄλλου γεμίματος, πλὴν τῶν ἱππέων τριχῶν ἄλλὰ καὶ τούτων εἶναι προτιμώτερον, ὅταν προέρχεται ἐκ ρητινωδῶν ξύλων, διότι δὲν ἀπορροφᾷ ὑγρασίαν καὶ ἀποδιώκει τὰ ἔντομα. Τοῦτου δ' ἕνεκα ἐν πολλοῖς νοσοκομείοις προτιμῶνται τὰ τοιαῦτα στρώματα, προσκεφάλαια κλπ. τῶν διὰ κοινοῦ ἐρίου πεπληρωμένων.

Ἡ μεσόγειος θάλασσα ἐν Ἀλγερίᾳ, ἣν ἐσχεδιάζεν ὁ Γάλλος Ρουδαίρ, ἀπεδείχθη διὰ νεωτέρων ἐρευνῶν περιττή. Ὁ Γάλλος Λανδὰς, ὅστις ἐξηκολούθησε τὰς μελέτας τοῦ Ρουδαίρ, εὗρεν ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς τόποις, οἵτινες κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ τελευταίου τούτου ἔμελλον νὰ ἀποτελέσωσι τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, στρώματα γῆς, περιέχοντα ὕδωρ ἀρθνωτάτον. Διὰ πρώτης πειρατηρίου διατρήσεως ἀνώρυξεν ἀρτεσιανὸν φρέαρ, παρέχον ἐνακισχιλίας λίτρας ὕδατος ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας. Ἡ ποσότης δὲ αὕτη τοῦ ὕδατος ἐξαρκεῖ πρὸς ἄρδουσιν ἐκτάσεως γῆς πεντακισχιλίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Οὕτω δὲ διὰ τῆς ἀνωρύξεως καὶ ἄλλων φρεῶτων ἢ πρώην ἄνωδρος καὶ ἀγνορωτάτη ἔρημος θὰ μεταβληθῇ εἰς κατάφυτον καὶ εὐφορωτάτην κοιλάδα.

Ὁ παρασκευαστὴς ἐν τῷ Βερολινεῖῳ πανεπιστημίῳ Ἰωάννης Βικκερσχάιμερ εὗρεν ὑγρὸν ἀδλαβές, ἄοσμον καὶ ἄχμυρον πρὸς διατήρησιν παντοειδῶν κρεάτων, ὠμῶν, ἐφθῶν, ὀπτῶν, λαχανικῶν, ὀπωρῶν καὶ ἐν γένει παντὸς τροφίμου. Ὁ αὐτὸς χημικὸς εἶχεν ἐφευρῆ πρὸ ἐξ ἐτῶν ὁμοιον ὑγρὸν, ὅπερ ἦτο χρῆσιμον μόνον πρὸς ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς, πρὸς διατήρησιν ἰδίως ἀνατομικῶν προπαρασκευασμάτων, διότι ἦτο δηλητηριῶδες. Ἀλλὰ τὸ νῦν ὑπὸ τούτου ἐφευρεθὲν ὑγρὸν πληροῖ πλείστας ἀνάγκας καὶ ἀποδείκνυται ἀπαραίτητον εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Τὸ κρέας διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀλειφόμενον δι' αὐτοῦ ἢ ἐμβαπτιζόμενον εἰς αὐτὸ ὅταν τὰ τεμάχια εἶναι μεγάλα. Ὁμοίως καὶ τὰ λαχανικὰ ἐμβαπτόμενα διατηροῦνται θαλερωτάτα, καὶ αὐτὸ τὸ γάλα διατηρεῖται ἐπὶ ὀκτώ καὶ πλέον ἡμέρας ἀναλλοίωτον ἐπιχειομένου τοῦ ὑγροῦ ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ μαλακοὶ καρποί, οἷον τὰ χημαιέρασα, διατηροῦνται ὅταν ἐπιπάσσωνται διὰ ζαχαρέως ἀναλελυμένης ἐν τῷ ὑγρῷ ἐκείνῳ. Οὐ μὲν